

ærede Minister siger, at Erfaringen har vist, at de ere saa skadelige, at han mener, at den almindelige Mening vilde være for at udskyde dem. Jeg har grundet meget i de forløbne Maaneder over, hvilke Paragrafer det skulde være, som den almindelige Mening skulde have fundet saa skadelige, at man skulde være enig om at udskyde dem, men jeg har ikke til den Dag idag været istand til at opdage en eneste Paragraf, som skulde være skadelig; jeg glæder mig derfor til, vistnok ikke idag, fordi det maaskee vilde høre til Enkelthederne, men paa et senere Stadium, at høre, hvilke de Paragrafer ere, der have vist sig saa skadelige efter Ministerens Forænkling, at man paa Grund deraf skulde udelade dem.

Hvad jeg her har agtet at sige, er altsaa i en kort Hovedsum dette: at man ikke ganske blindt hen bør betroe sig i Regjeringens Haand i Henseende til Afgjørelsen af, hvorledes Fællesforfatningen skal blive, at man paa en eller anden Maade maa søge at fiktire sig derimod, forsaavidt Regjeringen ikke strax skulde være tilbøielig til at give os den Sikkerhed, som vi kunde finde syldestgjørende, at vi dernæst virkelig med fuld Alvor og redelig Villie bør gaae ind paa at fremme de Forandringer, der paa Grund af Fællesforfatningen ere fornødne at foretage i Grundloven, og at vi skulle gjøre dette ved at udskyde det, der i saa Henseende maa udskydes af den nærværende Grundlov, men ikke ved at vedtage nogen ny Grundlov, samt at vi ikke skulle indlade os paa andre Forandringer i Grundloven end dem, som ere absolut fornødne for Fællesforfatningens Skyld, men hellere, dersom der skulde være et eller andet Punkt, som ellers kunde antages at burde forandres, udskyde det til en senere Tid, end at forandre det nu, da vi kun have at gjøre med de Forandringer, der ere nødvendige paa Grund af Fællesforfatningen. Det er det Resultat, jeg ønskede at komme til ved mine Udtalelser for Diebliffet.

Monrad: Jeg kan i alle væsentlige Henseender henholde mig til det, der er yttret af min ærede Ven, Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), ligesom ogsaa i alt Væsentligt tiltræde hvad der er yttret af den ærede Rigsdagsmand for Svend-

børg Amts 6te Valgkreds (J. A. Hansen). Det stemmer i det Væsentlige med hvad jeg i Gaar havde den Ære at fremsætte som min egen Anskuelse for mine Vælgere.

Jeg skjønner ikke, at det i og for sig kunde være umuligt at forelægge for Rigsdagen den påtænkte Fællesforfatning; man vilde ved at gjøre det kun følge den Fremgangsmaade, som er bleven brugt af Regjeringen i Sager, der ere af ligesaa stor Vigtighed som Fællesforfatningen. Urvægsagen blev jo forelagt for Rigsdagen til „Samtykke“ for dens Bedkommende, og der vilde saaledes heller ikke være Noget til Hinder for, at Udkastet til Fællesforfatningen kunde forelægges Rigsdagen til Samtykke for dens Bedkommende, idet Rigsdagen forøvrigt maatte overlade til Regjeringen, hvilken Fremgangsmaade den fandt rigtig at bruge med Hensyn til de andre Landsdele. Men, skjøndt jeg saaledes ikke finder, at der kunde være noget Væsentligt at erindre imod, at Fællesforfatningen bliver forelagt til vort Samtykke, saa skal jeg dog ogsaa villigen tiltræde det, der blev yttret af Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgkreds, at man bør søge i sine Indrømmelser at finde den yderste Grændse, for saa ogsaa at blive staaende paa denne yderste Grændse, fast overbeviist om, at man ikke vil vige et Haarsbred fra det, man saaledes har sat sig som den yderste Grændse. Som en saadan yderste Grændse vil da for mit Bedkommende være: For det Første, at man ikke gjør andre Forandringer i Grundloven end dem, der ere en virkelig nødvendig Følge af Fællesforfatningen. Jeg tilstaaer, at jeg troer, at der her hersker saa stor Enighed om, at man ikke vil gjøre nogen som helst anden Forandring i Grundloven, at jeg egentlig anseer det for overflødigt for mig at dvæle videre derved. Men det andet Punkt anseer jeg for at være endnu vigtigere, skjøndt jeg, efter hvad der er yttret her i Salen, ogsaa troer, at der herom hersker ligesaa stor Eenstemmighed, nemlig, at man ikke kan bortgive Noget af den Myndighed, som Hans Majestæt af sin frie Maade har skjænket Folket og Folkets Rigsdagsmænd, uden at man